

מסכת דמאי

פרק ז

א. המזמין את חברו שיאכל אצלו, והוא אינו מאמינו על המעשרות, אומר מערב שבת, מה שאני עתיד להפריש מחר, הרי הוא מעשר, ושאר מעשר סמוך לו, זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו, ומעשר שני בצפוניו או בדרומו, ומחלל על המעות:

ב. מזגו לו את הכוס, אומר, מה שאני עתיד לשיר בשולי הכוס, הרי הוא מעשר, ושאר מעשר סמוך לו, זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו, ומעשר שני בפיו, ומחלל על המעות:

ג. פועל שאינו מאמין לבעל הבית, נוטל גרוגרת אחת ואומר, זו ותשע הבאות אחריה, עשויות מעשר על תשעים שאני אוכל, זו עשויה תרומת מעשר עליהן, ומעשר שני באחרונה, ומחלל על המעות, וחושד גרוגרת אחת. רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא

יחשד, מפני שהוא ממעט מלאכתו של בעל הבית. רבי יוסי אומר
לא יחשד, מפני שהוא תנאי בית דין:

ד. הלוקח יין מבין הכותים, אומר, שני לגיון שאני עתיד להפריש,
הרי הן תרומה, ועשרה מעשר, ותשעה מעשר שני. מחל ושותה:

ה. היו לו תאנים של טבל בתוך ביתו, והוא בבית המדרש או
בשדה, אומר, שתי תאנים שאני עתיד להפריש, הרי הן תרומה,
ועשר מעשר ראשון, ותשע מעשר שני. היו דמאי, אומר, מה שאני
עתיד להפריש למחר, הרי הוא מעשר, ושאר מעשר סמוך לו, זה
שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו, ומעשר שני בצפוניו או
בדרומו, ומחלל על המעות:

ו. היו לפניו שתי כלכלות של טבל, ואמר, מעשרות זו בזו,
הראשונה מעשרת. של זו בזו ושל זו בזו, הראשונה מעשרת.
מעשרותיהן מעשרות כלכלה בחברתה, קרא שם:

ז. מאה טבל מאה חלין, נוטל מאה ואחד. מאה טבל מאה מעשר,
נוטל מאה ואחד. מאה חלין מתקנים מאה מעשר, נוטל מאה ועשר.
מאה טבל תשעים מעשר, תשעים טבל ושמונים מעשר, לא הפסיד
כלום. זה הכלל, כל זמן שהטבל מרבה, לא הפסיד כלום:

ח. מי נשקו לו עֶשֶׂר שורות שֶׁל עֶשֶׂר עֶשֶׂר כִּדֵּי יוֹ, וְאָמַר, שוֹרָה
הַחִיצוֹנָה אַחַת מֵעֶשֶׂר, וְאֵין יָדוּעַ אִיזוֹ הִיא, נוֹטֵל שְׁתֵּי חֲבִיּוֹת לֹכְסָן.
חֲצִי שוֹרָה הַחִיצוֹנָה אַחַת מֵעֶשֶׂר, וְאֵין יָדוּעַ אִיזוֹ הִיא, נוֹטֵל אַרְבַּע
חֲבִיּוֹת מֵאַרְבַּע זָוִיּוֹת. שוֹרָה אַחַת מֵעֶשֶׂר, וְאֵין יָדוּעַ אִיזוֹ הִיא, נוֹטֵל
שוֹרָה אַחַת לֹכְסָן. חֲצִי שוֹרָה אַחַת מֵעֶשֶׂר, וְאֵין יָדוּעַ אִיזוֹ הִיא,
נוֹטֵל שְׁתֵּי שורות לֹכְסָן. חֲבִית אַחַת מֵעֶשֶׂר, וְאֵין יָדוּעַ אִיזוֹ הִיא,
נוֹטֵל מְכַל חֲבִית וְחֲבִית: